

■ Ulucay Akif

Səni də küləklər atıb buraya,
Sən də buralarda yadsan, mən kimi.
Ürkək gözlərindən oxunur hər şey,
Sən də bir yaşayan adsan, mən kimi.

Sən də bir şeirə bənd sən mən kimi,
Sən də misralardan həyat umursan.
Talanmış, soyulmuş kənd sən mən kimi,
Bütün dərdlərinə gözü yumursan.

İnan ki, özümdən tanıram səni,
İnan yadımdasan, hələ də, inan.
Artıq öz ruhumdan sanıram səni.
Bütün dərdlərinə bələdəm, inan.

Gecələr dərd-kədər mənə də boğur,
Dərdlərim hər gecə çoxalır, qadın,
Günəş sən tərəfdə hər səhər doğur
Sonda mən tərəfdə yox olub batır.

UZAQLARA MƏKTUB

Bu qədər belli olmamalıydı yoxluğun,
Bu qədər hopmamalıydı şəhərin divarlarına
sənsizliyin qoxusu.
İlişməməliydi yamanmış asfatlara səni xətirələr,
Çökməməliydi ruhuma bir də səni görməmək qorxusu.
Mən cəhənnəm, şəhərə yazığın gəlmədimi?
Çox dəyişib sən gedəndən buralar:
İnsanları, heyvanları,
Binaların eyvanları,
Elə sizin məhləniz də.
Sizin kiçik məhlənizdən bütün evlər sökülübdü,
Traktorlar, buldozərlər küçələrə tökülübdü.
Siz tərəfdən keçəndə mən, yeyir beynimi fikirlər,
Öyrənmək də istəmirəm, görəndə indi nə tikirlər.
Xədicə xalanın qanı qaralıb,
Rafiq dayının da vəziyyəti pisdə,
İçkiyə qurşanıb, deyir "Ay bala,
Əsas olan o ki, ürək təmizdi".
İndi məhlənizdən top səsi gəlmiş,
Gizlən-qaç oynayan uşaqlar yoxdu.
Məktub yazıram ki, agah olasan,
Daha "ümid" adlı uşaq da yoxdu.

* * *

Hərdən ayaqlarım sözümə baxmır,
Lazımsız yerlərdə təpik döyürəm.
Mənim heç kəs ilə bir işim olmaz,
Günboyu özümə söyüş söyürəm.

Tuturam yaxamdan, çırpıram yere
Üzümə tūpürüb çıxıb gedirəm.
Bu ağıl başıma gəlmir ki, yenə
Bir-bir səhvlərimi təkrar edirəm.

Gəzirəm gecələr hey veyil-veyil,
Min bir yalan çıxır hər daş altından.
Bu şəhər, deyəsən, mənimki deyil,
Götürüb aparın ayaq altından.

MƏN YAĞIŞ YAĞANDA ÖLƏCƏM

Mən yağış yağanda öləcəm, gülüm.
Şimşəklər çaxacaq, hamı duyacaq.
Mən yağış yağanda öləcəm, gülüm.
Mənim günahımı Tanrı yuyacaq.

Yaşayıb gedəcəm mən də 5-10 il,
Siləcəm insanlar yaddaşdan məni.
Bəlkə məzarım da qalmaz. Kim bilir?
Doğmalar tapacaq yad daşda məni.

Bilmirəm, beləsi yaxşımı, pismi?
Bir gün qara torpaq qucaq məni.
Çürüyüb gedəndə məzarda cismim,
Ruhum səmalarda uçaq yəqin.

İlk dəfə buluda toxunanda mən,
Sənin gözlərindən yağış yağacaq.
Bir məzar daşından oxunanda mən,
Həmin buludlardan sənə baxacam.

Mən yağış yağanda öləcəm, gülüm.
Şimşəklər çaxacaq, hamı duyacaq.
Mən yağış yağanda öləcəm, gülüm.
Mənim günahımı Tanrı yuyacaq.

Barı sən ağlama mən öldüyüm gün,
Onsuz da, bilirdin bir gün öləcəm.
Sənə söz verirəm: "Mən öldüyüm gün,
Cənnət qapısından sənə dönəcəm".

Yağışlı gecədə öləcəm, gülüm.
Üzümde təbəssüm, səssiz-səmirsiz

HİSLƏRİM

Qalaq-qalaq şeirlər
Səpələsəm də ayaqlarının altına,
Bir telinə dəyməz ədəbiyyat, bilirəm.

Sən olmadıqdan sonra şeirlərin canı cəhənnəmə.
Sən oxumadıqdan sonra bütün şeirlərim çərənlemək.
Bax, yenə başladım.

Bircə "sevirem" sözüne görədir
Bu qədər şeir yazmadım.
Bütün sətirlərim acizliyimdir,
Bütün misralarım
Redaktə edə bilmədiyim hislərimdir

OKTYABR YAĞIŞI YAĞMADAN ƏVVƏL

Şeir,
Yox, yox,
sənə yazdığım şeir.

Ya da elə sən özün.
Məsələn, payız küleyi kimi
yanımdan keçib getməyin.
Yenə ayaq səslərinlə söhbət edirəm.

Əllərin əlimi isitməsə də,
Saçının rüzgarı isidir məni.

Torpağın qoxusu göyə qalxmadan,
Oktyabr yağışı yağmadan əvvəl
Ətrini torpağa səpələyəcəm,
Bu bahar sən qoxan güllər bitəcəm.

QARDAKI AYAQ İZLƏRİM

Otağın ən çox sığındığım
küncünə də, xəyalın yerləşdi bu gecə,
Son qala da işğal olundu.
Alqışlar!
Bravo!
Əhsən!
İndi hara qaçacaq ayaqlarım
bu qarlı yollarla?
Hansı dağın təpəsində yığılıb,
Özümə baş daşı olmalıyam bu gecə?
Bağışla,
Mən bilmirəm,
De,
Bəlkə sən biləsən?

* * *

Sənin saçlarından şeir hörürəm
Sənə bir şeir var, bir-iki bəndlik,
Yerini rahatla, oxuyum indi.
Bir şeir yazmışam saçların üçün,
Buyur, bu şeirim artıq sənindir.
Elə bir şeir ki, yarısı mənə
Qalan yarısı sənə bənzəyir.
Gətir dodağını, söz söyləyəcəm:
- Yazdığım hər şeir sənə bənzəyir.
Bu nə cür oyundu,
bu nə cür işdi?
Baxdığım hər yerdə səni görürəm.
Sakit ol,
səsini çıxartma, qadın,
Sənin saçlarından şeir hörürəm.
Sənə bir şeir var, bir-iki bəndlik,
Yerini rahatla, oxuyum indi.
Qapını bu şeir döysün hər axşam:
- Sənə bir şeir var, bir-iki bəndlik.